

[Thestrup.]

en hensigtsmæssigere brug af pengene. Men også for alt dette gælder det naturligvis, at det ikke kan ske på een gang. Men ville det ikke være rigtigt at begynde derpå — naturligvis i samråd med de pågældende erhverv? Jeg er ikke sikker på, at de tilskud, vi giver her på finansloven, altid falder på de rette steder.

Statsbanernes nye generaldirektør har i „Berlingske Tidende“ for den 28. november skrevet en kronik, hvori han bl. a. peger på store muligheder for besparelser ved en rationalisering af driften, således at man ikke behøver så mange folk, og jeg skal erkende, at også jeg tror, at det er på dette område — ved at spare personale — at vi i fremtiden kan spare, ikke blot indenfor statsbanerne, men indenfor adskillige andre af statens virksomheder og kontorer.

Det er jo således, at man bedst kender det område, man selv har med at gøre, og for at nå til en almindelig betragtning gældende for alle styrelsesgrene vil jeg se på det område, hvorpå jeg i mange år har arbejdet: underretterne udenfor København. Jeg tror, at der her kunne opnås ikke så få besparelser indenfor personalet, hvis man foretog moderniseringer af forskellig art. For det første tror jeg ikke, at underretternes sagsområde har den rette begrænsning. Der burde ske en stærkere gennemførelse af umiddelbarhedsprincippet, d. v. s. at en sag virkelig foregår, at parter og vidner afgiver forklaring, for den domstol, der skal dømme i sagen, og ikke for en anden domstol. Herved ville man spare en mængde protokoltilførsel i retten, skrivning af udskrifter o. lign., som nu i så stort omfang finder sted. Det vil medføre, at parter og vidner kommer til at rejse lidt længere, men i vore dage spiller det ingen rolle for folk, om de en enkelt gang skal rejse lidt længere end til det nærmeste tingsted. Den ulejlighed og de omkostninger, de får herved, bliver rigeligt opvejet, ved at retssagen bliver billigere og hurtigere færdig.

Men dette er næppe det eneste sted, ændringer bør ske. Var det ikke rimeligt, om vi her i Danmark, således som tilfældet er i flere andre lande, lod sagførerne have autorisation som notarer, således at de f. eks. kunne attestere testamentsunder-

skrifter? Og var det ikke på tide, at den helt forældede stævningsmandsordning blev ophævet og vi gik over til at bruge anbefalede breve i disse tilfælde?

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen talte om nogle steder, hvor de gebyrer, der forlangtes af staten, er — jeg tror det ærede medlem sagde op til 50 år gamle. Jeg tror, at man, hvis man går de gebyrer igennem, der tages indenfor retsvæsenet, kan finde nogle, der er op mod 150 år gamle, og som det er uhyre vanskeligt at beregne — næsten et helt kunststykke. Det turde være rimeligt at søge reformer på dette område.

Og dernæst — mon det ikke også ville være rigtigt også på retskontorerne at gå over til at anvende det moderne kontor-materiel, som anvendes på de fleste større privatkontorer, såsom båndoptagere, diktafoner, lustryk o. s. v. for at spare de uendelige diktater og afskrifter.

Det, jeg har nævnt her, har jeg først og fremmest nævnt som eksempler, og jeg er ganske overbevist om, at der indenfor hver tjenestegren kunne findes forhold, der er lig dem, jeg har nævnt indenfor retsvæsenet.

Hvis man lod en fordomsfri og kyndig person — kyndig indenfor den pågældende tjenestegren — gå denne sin egen tjenestegren igennem, ville han kunne finde adskillige steder, hvor en institution eller et kontor ikke længere gør nogen nytte eller breder sig udover sit naturlige område, skyder knopper af den ene eller den anden art med det resultat, at der bruges flere folk og mere papir til ingen nytte. Vi møder denne tilbøjelighed til knopskydning, til at brede sig udover sit naturlige område og til at antage nye folk indenfor alle styrelsesgrene, og vi fører i finansudvalget en stadig kamp derimod. Endnu mere vanskeligt er det at passe på, at det, der er blevet dødt og magtesløst, også virkelig bliver afskaffet.

Man behøver ikke at være bange for, at de reformer, jeg har nævnt — eller den påpasselighed overfor udvidelser, jeg har peget på — skal medføre, at staten bliver nødt til at afskedige folk. Nej, forholdet er det, at den stigende befolkningsmængde — og måske navnlig den stigende komplicering af livsforholdene, der finder sted — medfører, at flere og flere forretninger skal udføres af de offentlige institutioner og kontorer. Hvis vi ikke i tide gør noget for